

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra HERR PANTHAKAKS HISTORIE

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 53. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353512199584/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

De er en Lutheraner, siger De, — — — Him-
len være lovet! — De er følgelig ikke catholsk —
De er heller ikke født i Normandiet — O! — men
hvad nytter det mig? — mig forladede? mig ulyk-
5 salige? —

De er ikke forladt — Jeg brænder efter at høre
en Befaling af den deiligste Mund — hvad der
staaer i min Magt! — — —

O min Herre! — Kan jeg vente — — af et Men-
10 niske — — af en fremmed? — Men jeg kan gjøre
Dem Uret — Jeg kan gjøre Forsynct Uret som
maaskee har bestemt Dem til min Skyts-Engel —
men jeg spilder Tiden — Vil De hjælpe, saa maae
det være snart — Ak Himmell! — om et Øyeblik er
15 det maaskee for silde —

Hvorl? —

Hør da med faae Ord min heele Ulykke! — De
er dog ikke catholsk? —

Ney, saa sandt jeg heder Panthakak —

20 Nu, jeg vil tro Dem — Viid da, at som De seer
mig her, nedstammer jeg fra en af de adeligste og
mægtigste Familier i Normandiet — Navnet de la
Chicaniere kan sigc Dem det — Thi De maae nød-
vendig have hørt derom i — — hvor var det? —

25 I Sønder-Jylland, i F*** —

Nu — Min Fader Theodor Ferdinand Casimir de
la Chicaniere, han som nu maaskee — ak Himmell
— kort han besad stor Rigdom og store Godser i
mit FædreneLand — Hans og vor Ulykke var, at
30 vi var Protestanter — Den nedrigste Bedragere,
som jeg, overtalt ved de helligste Forpligtelser
havde skjænket mit Hjerte, lokkede denne Hem-
melighed fra mig — Han gav os an — Man jagcde
os ud fra alt, og han bemægtigede sig det meeste
35 deraf. — Halv nøgne besluttede vi at reyse til Ge-
neve, hvor vi har rige Stægtninger — Min Moder
og begge mine smaae Brødre er døde undervejs
af Græmmelse — Min Fader og jeg, har som De
kan tænke kummerlig nok naaed hertil — For en

Time siden — som om vor Ulykke ikke var stor nok, blev vi overfaldet af Røvere — som tog alt det lidet fra os, som vi havde tilbage — Og — Himlen give at de Barbarer havde været fornøiede dermed — Min stakkels gamle Fader havde gjort Modstand — Det fortrød dem — O! — mit Hjerte vil briste naar jeg tænker paa, hvorledes de mishandlede ham — Der slæbte de ham ind — langt ind i Skoven — Der ligger han nu den ærværdigste den bedste Fader og kan hverken leve eller døe — Dersom jeg ikke faaer Bistand — faaer ham til næste Bye — at jeg kan skrive til Geneve — saa lever han ikke Natten over — Og Jeg! — O Himmel hvad vil der saa blive af mig? — ||

De har Ret, ulykkelige Frøken! — De maae hjælpes snart — om det skal nytte — Det bliver mørkt — men — men Røverne? —

O de er langt borte — Der kom Ryttere efter dem — Men der er ikke et Øyeblik at spilde — Vil De — O kom, kom min Herre! —

Panthakak betænkte sig noget — Endelig overvandt Herr de la Chicanieres trængende Nød, og hans Frøken Datters store sorte Øyne hans naturlige Frygt — Han gav den bedrøvede Brunette Haanden, og fulgte hende med stærke Skrit ind i Skoven —

De havde allerede gaaet saa langt; at han begyndte at undre sig derover, og at see tilbage — De var kommet i det tykkeste af Skoven, da hun med et blev staaende og raabte Frontin mon cher Frontin; og en hæs Stemme svarede: Hvad bringer du Florabelle? — og en anden grovere endnu: Er Fangsten god? — Man gjettede sig til Panthakaks Skræk, da han hørte dette, og i samme Øyeblik; saae to Karle som de største Patagoner paa Siden af sig, hvis Mine slet intet got spaaede ham — De begyndte og strax uden mange Omstændigheder at hjælpe ham af Klæderne — Brunetten gik dem til Haand, og loc som en forstyrret — Panthakak